

Tale skrev „Politiken“: „Dog, paa det sidste optræder Hr. Stauning med et vist velbehageligt Overmod, en Art Ministeroverlegenhed, der ikke er af det gode, og som ikke lover heldigt for den Stund — alt kan jo ske i denne, den bedste af alle Verdener og det frommeste af alle Lande —, hvor vi skal se Hr. Stauning som Chef for Danmarks første socialdemokratiske Ministerium. Det synes næsten, som om det talstærke Partis Førstemand allerede har taget Forskud paa Stillingen, hvad der maaske ikke er saa særdeles klogt — thi hvem ved . . .“ Jeg skulde tage meget fejl, om jeg ikke af Tonen i denne Artikel skulde kende Røsten fra en af det ærede Medlem Hr. Staunings tidligere Ministerkolleger. Men vi giver Landstingsmand Dr. Brandes fuldkommen Ret. Det ærede Medlem Hr. Stauning optræder ikke saa særdeles klogt. Han trækker for store Forskud paa Fremtidens Værdighed; han drømmer; han taler i Søvn; men han vil vaagne som Jeppe i Baronens Seng. Mon der ikke efter den Opvaagnen skulde blive lidt højere til Loftet i Danmarks politiske Hus end i den af de Herrer tilrøgede Stue, hvori vi nu befinder os?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Ogsaa denne Tale skal jeg vende tilbage til. Det er jo klart, at Ministeriet maa føre det ene Skyts frem efter det andet. Jeg venter med Interesse paa det Øjeblik, hvor den højtærede Kultusminister træder op og bekender sin Stolthed over de to Taler, vi nu sidst hørte. Den højtærede Indenrigsminister er traadt frem her ud fra den Opfattelse, som ofte kendetegner ham, naar en Debat føres mellem andre, at han kan gøre det bedre. Da den højtærede Statsminister havde talt i Gaar, sagde Indenrigsministeren til sig selv: Jeg kan gøre det bedre! Og da den højtærede Justitsminister derefter talte, sagde Indenrigsministeren: Næh, jeg kan dog gøre det bedst!, og saa traadte den højtærede Indenrigsminister op og holdt sin Tale. Jeg formoder, at den højtærede Statsminister, som i Gaar i en ædel Tone, der har vakt Bifald i alle Organer for autoriseret Ædelhed, misbilligede de Insinuationer, jeg havde gjort mig skyldig i, skønt der ikke fandtes nogen Insinuation

deri, skønt hvert Ord var en Kritik, bygget paa Bankkommissionens Beretning, og ikke indeholdt nogen som helst Antydning eller Sigtelse udover, hvad deri fandtes — jeg formoder, at Statsministeren med stor Tilfredshed har hørt paa den Tale, som Indenrigsministeren har holdt, og jeg tillader mig at lykønske Venstre til de Udsigter, som frembyder sig for dem, naar der nu, som Statsministeren omtalte, er banet Vej for de fremrykkende.

Jeg skal i denne korte Bemærkning kun dvæle ved to Ting af det, Indenrigsministeren sagde. Han talte om den Spillelidenskab, der var paa Børsen, som han havde set, og som vi havde kunnet se fra Ministeriets Vinduer. Vi har ogsaa set noget andet paa Børsen, en anden Lidenskab. Vi saa Lidenskaberne og hørte Lidenskaberne paa det Møde paa Børsen, hvor man vendte sig mod den forrige Regerings Forsøg paa at holde Priserne nede, et Forsøg, som ikke fuldt kunde gennemføres, hvilken Omstændighed dannede Grundlaget for alt Spil her i Landet. Vi saa Lidenskaberne i et Angreb paa den daværende Regering, et Angreb, som eksploiteredes i Venstres og den konservative Presse.

Den højtærede Indenrigsminister dvælede meget ved Ballintrusten og tidligere Udtalelser om Ballin fra min Side. Jeg skal sige noget derom senere, der bliver ikke Tid til det i denne Bemærkning. Nu kun dette, at da det af Dr. Bircks og andres Underøgelser af den Ballinske Koncern blev Den overordentlige Kommission og mig som Minister klart, at her var der en Fare, saa blev der fremsat her i Folketinget et Lovforslag om Tilsyn med store offentlige Virksomheder, om hvilket det udtrykkeligt blev sagt, at det var foranlediget ved den Trustsammenslutning, som da havde fundet Sted. Lovforslaget blev vedtaget her i dette høje Ting af Venstre, Socialdemokrater, Radikale og en Del af de Konservative, men det strandede i Landstinget, hvor den nuværende Indenrigsminister den Gang indtog en fremtrædende Stilling som Fører for sit Parti. Hvorfor strandede det? Fordi Industrien havde Indflydelse paa de Konservative og paa Venstre til, at hindre dets Gennemførelse, og Industrien var den Gang repræsenteret ved tre Mænd, som havde Magt til at hindre Trustloven: Ballin,